THAI JOURNAL OF HEALTH, PHYSICAL EDUCATION AND RECREATION
ISSN: 3027-8406 (Online)
Vol. 50 No. 3 September - December, 2024

การพัฒนาแบบวัดทักษะกีฬาเปตองลูกวางขั้นพื้นฐานสำหรับนักกีฬาเปตอง

สุรวุฒ พิณมณี*
จรูญ เบญมาตย์**

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อพัฒนาแบบวัดทักษะกีฬาเปตองลูกวางขั้นพื้นฐานสำหรับนักกีฬาเปตอง 2) เพื่อหาคุณภาพแบบวัดทักษะกีฬาเปตองลูกวางขั้นพื้นฐานสำหรับนักกีฬาเปตอง 3) เพื่อศึกษาแบบวัดทักษะกีฬาเปตองลูกวางขั้นพื้นฐานสำหรับนักกีฬาเปตอง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาเปตอง จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ได้มาจากการเลือกเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling) ด้วยวิธีการกำหนดคุณสมบัติเป็นนักกีฬาเปตองจังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แบบวัดทักษะการสไลด์กีฬาเปตอง 2) แบบวัดการฮาฟกีฬาเปตอง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการหาค่าสัมประสิทธิสหสัมพันธ์แบบเพียรสัน (Pearson Product Moment Correlation) ค่าความเชื่อมั่น (Test-retest Reliability) ค่าความเที่ยงตรง (Validity)

ผลการวิจัยพบว่า

1) ผลการตรวจค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ IOC เรื่องการพัฒนาแบบวัดกีฬาเปตองลูกวางขั้นพื้นฐานสำหรับนักกีฬาเปตองจังหวัดพระนครศรีอยุธยา พบว่าค่า ดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ IOC มีค่า เท่ากับ 1.00

2) ผลการหาคุณภาพแบบวัดทักษะกีฬาเปตองลูกวางขั้นพื้นฐาน โดยใช้วิธีการให้คะแนนจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 2 ท่าน ครั้งที่ 1 กับ ครั้งที่ 2 หาค่า t โดยวิธีการสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สันมีค่าเฉลี่ยแบบทดสอบการวางแบบสไลด์ t = .877** การวางแบบฮาฟ มีค่า t = .926** ซึ่งอยู่ในระดับดี

3) ผลการวัดทักษะนักกีฬาที่เข้าร่วมวัดกีฬาเปตองลูกวางขั้นพื้นฐานพบว่า แบบวัดทักษะการสไลด์มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.25 อยู่ในระดับ ดีมาก และแบบวัดทักษะการฮาฟดรอป มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 16.95 อยู่ในระดับ ดีมาก

คำสำคัญ : แบบวัดทักษะกีฬาเปตอง, ลูกวางขั้นพื้นฐานกีฬาเปตอง

* นักศึกษาปริญญาโท สาขานวัตกรรมทางพลศึกษาและกีฬา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
** อาจารย์ สาขานวัตกรรมทางพลศึกษาและกีฬา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
ติดต่อผู้นิพนธ์ : สุรวุฒ พิณมณี E-mail.: Surawut351@gmail.com มือถือ : 086-3265353
รับบทความ 24 กรกฎาคม 2566 แก้ไขบทความ 6 สิงหาคม 2566 ตอบรับ 14 ธันวาคม 2567

THAI JOURNAL OF HEALTH, PHYSICAL EDUCATION AND RECREATION
ISSN: 3027-8406 (Online)
Vol. 50 No. 3 September - December, 2024

Development of Basic Petanque Pointers Skills for Petanque Athletes

Surawut Pinmanee*

Charoon Benmat**

Abstract

The purposes of this research were 1) To develop the basic Petanque pointers skills test for Petanque athletes, 2) To search for quality of the basic Petanque pointers skills test for Petanque athletes, and 3) To study about the basic Petanque pointers skills test for Petanque athletes. The sample consisted was Petanque athletes from Pranakron Sri Ayutthaya. The samples used in this study was a purposive sampling by using specification, that was the 20 athletes must to be live in Pranakron Sri Ayutthaya only. The material used in this study were 1) A sliding Petanque skills test, and 2) Half skills Petanque test. Statistics used in data analysis were mean, standard deviation, Pearson Product Moment Correlation, Test-retest reliability, and Validity.

The results of the research showed that

1) The results from checking the Index of Item Objective Congruence (IOC) about the basic Petanque pointers skills test for Petanque athletes in Pranakron Sri Ayutthaya showed the IOC varied in range around 1.00.

2) The findings indicated that the qualities the basic Petanque pointers skills test by using the scores out of 2 the experts once and the second times. Finding the value t by Pearson Product Moment Correlation had mean of a sliding Petanque skills test was t = .877** and half skills Petanque test = .926** The objectivity levels of the tests were good.

3) The result of testing the skills of the basic Petanque pointers skills test had mean was 17.25 was very well and the Half skills Petanque test had had mean was 16.95 was very well.

Keywords: The Petanque skills tests, The basic Petanque pointers skill

* Master's degree student, Innovation of Physical Education and Sports, Faculty of Education, Rajabhat Maha Sarakham University

** Lecturer of Dept, Innovation of Physical Education and Sports, Faculty of Education, Rajabhat Maha Sarakham University

Contract: Surawut Pinmanee E-mail.: Surawut351@gmail.com Mobile: 086-3265353

Received July, 24 2023 ; Revised August, 3 2023 ; Accepted December, 14 2024

THAI JOURNAL OF HEALTH, PHYSICAL EDUCATION AND RECREATION
ISSN: 3027-8406 (Online)
Vol. 50 No. 3 September - December, 2024

บทนำ

ปัจจุบันกีฬาเปตองได้พัฒนาจากเกมมาสู่กีฬาอย่างเต็มรูปแบบโดยเฉพาะในประเทศไทยจะเห็นได้ว่ากระทรวงศึกษาธิการได้บรรจุกีฬาเปตองเป็นวิชาเลือกเสรีของวิชาพลานามัย ในระดับประถมศึกษา ถึงระดับมัธยมศึกษา และยังมีการจัดการแข่งขันอีกด้วย เช่น การแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ การแข่งขันกีฬาเปตองระดับประถมศึกษา เป็นต้น แต่จากการศึกษาพบว่าปัญหาและอุปสรรคของการเรียนการสอนเปตองในระดับประถมศึกษาที่สำคัญและจ้าเป็น อย่างยิ่งคือการขาดแบบทดสอบที่ใช้วัดทักษะที่มีความเป็นมาตรฐานซึ่งการวัดทักษะกีฬาเป็นส่วนหนึ่งของการวัดและ ประเมินผลตัวผู้เรียนซึ่ง Mathew และ Jensen (1973: 207) เนื่องจากเป็นกีฬาชนิดหนึ่งที่จะต้องมีการเคลื่อนไหว เป็นกีฬาที่ไม่ต้องใช้กำลังมาก ลักษณะการเล่นแบบ เสริมสร้างแนวความคิด และสติปัญญาของผู้เล่น พิศิษฐ์ ไตรรัตน์ผดุงผล และคณะ (2531 : 7)กีฬาเปตองกำลังเป็นกีฬาที่ได้รับความแพร่หลายในเมืองไทย โดยมีการจัดการแข่งขันทุกระดับ เช่น การ แข่งขันชิงแชมป์โลก การแข่งขันกีฬาแห่งชาติ การแข่งขันกีฬากองทัพไทย การแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย การแข่งขันกีฬาในหน่วยงานรัฐบาลและวิสาหกิจ การแข่งขันกีฬานักเรียนโรงเรียนสาธิตและในปี พ.ศ. 2536 ประเทศ ไทยได้ส่งนักกีฬาระดับประชาชนเข้าแข่งขันชิงแชมป์โลก ที่ประเทศโมรอคโค ผลการแข่งขันปรากฏว่าเยาวชนไทยได้ อันดับที่ 4 ของการแข่งขัน และในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2536 ประเทศไทยได้รับเกียรติให้เป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขัน เปตองชิงแชมป์โลก ประเภททีมชาย 3 คน ในระหว่างวันที่ 16-20 พฤศจิกายน พ.ศ. 2536 ณ สนามกีฬาจังหวัด เชียงใหม่ มีประเทศต่างๆเข้าร่วมการแข่งขันมากกว่า 30 ประเทศ ซึ่งยืนยันได้ว่าการแข่งขันกีฬาเปตองกำลังได้รับความนิยมแพร่หลายได้อย่างรวดเร็วและกระจายไปยังนา ๆ ชาติทั่วโลก (เสรี ทองเลิศ 2536 : 4)

ทักษะกีฬาเปตองประกอบไปด้วยทักษะการวางและการตีโดยลูกวางแบ่งออกเป็นลูกวางขั้นพื้นฐานและลูกวางขั้นสูงลูกวางขั้นพื้นฐานประกอบไปด้วย ทักษะการวางแบบเลียดหรือแบบสไลด์ ทักษะการวางแบบฮาฟดรอป หรือการวาง แบ่งครึ่งของมุม และทักษะขั้นสูงของลูกวางประกอบไปด้วยทักษะการวางแบบดรอปหรือการวางโดยลูกไปกลางอากาศเพื่อให้ลูกถึงจุดสูงสุดและทิ้งลงมาในลักษณะเก้าสิบองศาเพื่อให้ลูกอยู่กับที่และการวางปั่นลูกหลบสิ่งกีดขวางโดยการปั่นทั้งทางซ้ายและทางขวา ทักษะลูกตีประกอบด้วยทักษะการตีขั้นพื้นฐานและลูกตีขั้นสูงลูกตีขั้นพื้นฐานประกอบไปด้วยการตีแบบสไลด์หรือการตีแบบตกกระทบลูก และการวางขั้นสูงนั้นประกอบด้วยการตีแบบกระทบถึงลูกของฝ่ายตรงข้าม และการตีลูกซ้อนและ อีกหลากหลายประเภทและสถานนะการต่าง ๆ อเนก ภูก๊ก (2559)

การวัดทักษะกีฬาเปตองนั้นเป็นการวัดทักษะที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้าและการวัดทักษะกีฬาเปตองนั้นยังไม่มีเครื่องมือที่แน่ชัดจึงใช้วิธีการสังเกตและผลการแข่งขั้นแต่ละรายการเป็นการพัฒนาตัวนักกีฬาและผู้ฝึกสอนให้ถึงจุดสูงสุดและเครื่องมือในการวัดทักษะเป็นสิ่งสำคัญในการจัดหาและพัฒนานักกีฬาเปตองของสมาคมกีฬาแห่งจังหวัดทั่ว

ประเทศและสมาคมกีฬาเปตองแห่งประเทศไทย แต่ก็ยังไม่มีเกิดขึ้นมาจึงต้องจัดทำและแข่งขันเพื่อหาผู้ชนะเลิศในแต่ละรายการแข่งขันเพื่อให้ได้นักกีฬาที่มีความสามารถที่สมาคมต้องการผ่านสถานะการจริงจึงทำให้ได้นักกีฬาที่ไม่มีทักษะพื้นฐานดีและไม่สามารถพัฒนาต่อยอดได้ในระดับอาชีพและระดับประเทศซึ่งการแข่งขันระหว่างประเทศประเทศไทยไม่ประสบความสำเร็จอย่างที่ควรจึงควรมีการพัฒนาแบบทดสอบทักษะกีฬาเปตองขั้นพื้นฐานของนักกีฬาเปตองขึ้น อเนก ภูก๊ก (2559) ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาและสร้างแบบวัดทักษะกีฬาเปตอง ของนักกีฬาเปตอง และจัดอันดับความสามารถของนักกีฬาเปตองเพื่อพัฒนาและสร้างนักกีฬาเปตองที่มีความสามรถไปในการแข่งขันในระดับภาคในระดับประเทศและในระดับนานาชาติ ต่อไปในอนาคต และปัจจุบันการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬา เปตองมีน้อยและไม่มีการใช้อย่างแพร่หลาย ซึ่งถ้ามีการพัฒนาแบบประเมินทักษะกีฬาและสร้างเกณฑ์มาตรฐานขึ้นเพื่อให้มีมาตรฐานในการให้คะแนนของนักกีฬาเปตอง เพื่อเป็นประโยชน์ในการเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนการสอนและการประกอบกิจกรรมต่าง ๆ

วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแบบวัดทักษะกีฬาเปตองลูกวางขั้นพื้นฐานสำหรับนักกีฬาเปตอง
2. เพื่อหาคุณภาพแบบวัดทักษะกีฬาเปตองลูกวางขั้นพื้นฐานสำหรับนักกีฬาเปตอง
3. เพื่อศึกษาทักษะกีฬาเปตองลูกวางขั้นพื้นฐานสำหรับนักกีฬาเปตอง

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มประชากร กลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักกีฬาเปตองจังหวัดพระนครศรีอยุธยาจำนวน 100 คน

กลุ่มตัวอย่าง นักกีฬาเปตองจังหวัดพระนครศรีอยุธยาที่ผู้วิจัยเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) จำนวน 20 คน ได้โดย เป็นนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขัน กีฬาเยาวชนแห่งชาติ กีฬาแห่งชาติ กีฬาอาวุโสแห่งชาติ กีฬานักเรียนนักศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบวัดทักษะลูกวางกีฬาเปตองแบบสไลด์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ระยะ 6 - 10 เมตร เป็นวัดทักษะการประเมินแบบรูบิค แบบ 4 คะแนน 5 ช่วงการวัดแบ่งการวัดเป็นระยะ 6 – 10 เมตร โดยแบ่งคะแนนออกดังนี้ การทรงตัว จุดตกของลูกเปตอง มุมของลูกเปตอง ระยะการเดินทางของลูกเปตอง 20 คะแนน

แบบวัดทักษะลูกวางกีฬาเปตองแบบฮาฟที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ระยะ 6 - 10 เมตร เป็นวัดทักษะการประเมินแบบรูบิค แบบ 4 คะแนน 5 ช่วงการวัดแบ่งการวัดเป็นระยะ 6 – 10 เมตร โดยแบ่งคะแนนออกดังนี้ การทรงตัว จุดตกของลูกเปตอง มุมของลูกเปตอง ระยะการเดินทางของลูกเปตอง 20 คะแนน

การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. นำแบบวัดทักษะที่แก้ไข ไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน พิจารณาตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม เพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่านแบ่งเป็น ผู้เชี่ยวชาญทางพลศึกษา 2 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญทางด้านกีฬาเปตอง 2 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญทางด้านวัดและประเมินผล 1 ท่าน ผลการทดสอบพบว่าค่าดัชนีความสอดคล้อง(IOC) ทั้ง 2 ฉบับมีค่าเฉลียบเท่ากับ 1.00

2. นำแบบวัดทักษะที่ผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญแล้วไปหาค่าความเชื่อมั่น Reliability กับนักกีฬาเปตองจังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 20 คน โดยทำการกับกลุ่มทดลองใช้ที่ไม่ใช้กลุ่มตัวอย่างมีลักษณะคล้ายกลุ่มตัวอย่าง (Test Retest) แล้วนำข้อมูลที่ได้หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ โดยวิธีการของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation)

3. หาค่าความเป็นปรนัย Objectivity ของแบบวัดทักษะ โดยให้ผู้รับการทดสอบทักษะการวางกีฬาเปตอง ทั้ง 2 รูปแบบที่กำหนดให้แล้วให้ผู้เชี่ยวชาญ ให้คะแนนแล้วนำมาหาค่าความสัมพันธ์กันโดยวิธีการของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation)

4. หาค่าความตรง Validity ของแบบวัดทักษะลูกวางกีฬาเปตองที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แต่ละรายการโดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนที่ได้จากการทดสอบกับคะแนน ที่ผู้ให้คะแนนทั้ง 2 ท่าน โดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation)

การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย

1. การหาค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ (IOC) ของผู้วิจัยทั้ง 5 ท่าน

2. การหาค่าความเป็นปรนัย ของแบบวัดทักษะกีฬาเปตองจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 2 ท่านใช้แบบประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

3. หาค่าความเชื่อมั่น ของแบบวัดทักษะจากคะแนนที่ผู้วิจัยวัดด้วยตนเองในการวัดครั้งที่ 1 และ ครั้งที่ 2 Test Retest โดยการค่าหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

4. ทดสอบความมีปรนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5

สรุปผลการวิจัย

1.ผลการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาด้วยการหาค่า IOC แบบวัดทักษะแบบสไลด์ มีค่า IOC ทั้งฉบับเฉลี่ยอยู่ที่ 1.00 ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ข้อ ในแต่ละข้อมีค่าเฉลี่ยดังนี้ ข้อที่ 1 ระยะ 6 เมตรมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.00ข้อที่ 2 ระยะ 7 เมตรมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.00 ข้อที่ 3 ระยะ 8 เมตรมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.00 ข้อที่ 4 ระยะ 9

THAI JOURNAL OF HEALTH, PHYSICAL EDUCATION AND RECREATION
ISSN: 3027-8406 (Online)
Vol. 50 No. 3 September - December, 2024

เมตร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.00 ข้อที่ 5 ระยะ 10 เมตรมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.00 แบบวัดทักษะแบบฮาฟดรอป มีค่า IOC ทั้งฉบับเฉลี่ยอยู่ที่ 1.00 ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ข้อ ในแต่ละข้อมีค่าเฉลี่ยดังนี้ ข้อที่ 1 ระยะ 6 เมตร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.00ข้อที่ 2 ระยะ 7 เมตรมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.00 ข้อที่ 3 ระยะ 8 เมตรมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.00 ข้อที่ 4 ระยะ 9 เมตรมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.00 ข้อที่ 5 ระยะ 10 เมตรมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.00

2. ผลการทดลองใช้แบบวัดทักษะกีฬาเปตอง พบว่าการสร้างแบบวัดทักษะกีฬาเปตองอยู่ในระดับดีมาก ดังตารางแสดงผลดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการทดสอบทักษะลูกวางกีฬาเปตองที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นการฮาฟทั้งฉบับ กลุ่มทดลองใช้

รายการทดสอบ	N	r	p
ทั้งฉบับ	20	.926**	.000

จากตารางที่ 1 พบว่า แบบวัดทักษะการฮาฟทั้งฉบับที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าระดับนัยสำคัญที่ระดับ 0.5 (r = .926)

ตารางที่ 2 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการทดสอบทักษะลูกวางกีฬาเปตองที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นการการสไลด์ทั้งฉบับ กลุ่มทดลองใช้

รายการทดสอบ	N	r	p
ทั้งฉบับ	20	.877**	.000

จากตารางที่ 2 พบว่า แบบวัดทักษะการฮาฟทั้งฉบับที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าระดับนัยสำคัญที่ระดับ 0.5 (r = .877)

3. ผลการใช้แบบวัดกับกลุ่มตัวอย่างพบว่า การเปรียบเทียบคะแนนระดับความสามารถอยู่ในระดับดีและดีมาก และแบบวัดทักษะสามารถนำมาใช้ได้ซึ่งอยู่ในระดับดีมาก ดังตารางแสดงผลดังนี้

ตารางที่ 3 ตารางแสดงการเปรียบเทียบคะแนนกับเกณฑ์ระดับความสามารถ แบบวัดทักษะกีฬา เปตองแบบสไลด์โดยใช้คะแนนเฉลี่ย 2 ครั้ง (N = 20)

ลำดับที่	$\bar{x}$	แปรผล	ลำดับที่	$\bar{x}$	แปรผล
1	16.5	ดีมาก	11	17.5	ดีมาก
2	17	ดีมาก	12	15	ดี
3	18.5	ดีมาก	13	15	ดี
4	17.5	ดีมาก	14	18	ดีมาก
5	19.5	ดีมาก	15	16	ดีมาก
6	15	ดี	16	16	ดีมาก

THAI JOURNAL OF HEALTH, PHYSICAL EDUCATION AND RECREATION
ISSN: 3027-8406 (Online)
Vol. 50 No. 3 September - December, 2024

ลำดับที่	$\bar{x}$	แปรผล	ลำดับที่	$\bar{x}$	แปรผล
7	16	ดีมาก	17	17	ดีมาก
8	18.5	ดีมาก	18	18	ดีมาก
9	20	ดีมาก	19	16.5	ดีมาก
10	20	ดีมาก	20	17.5	ดีมาก
รวม	$\bar{x}$	**17.25**	**แปลผล**	**ระดับ**	**ดีมาก**

จากตารางที่ 3 พบว่า คะแนนเฉลี่ยของผู้ทดสอบการสไลด์ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 17.25 ซึ่งอยู่ในระดับ ดีมาก

ตารางที่ 4 ตารางแสดงการเปรียบเทียบคะแนนกับเกณฑ์ระดับความสามารถ แบบวัดทักษะกีฬา เปตองแบบฮาฟดรอปโดยใช้คะแนนเฉลี่ย 2 ครั้ง (N = 20)

ลำดับที่	$\bar{x}$	แปรผล	ลำดับที่	$\bar{x}$	แปรผล
1	15.5	ดี	11	16.5	ดีมาก
2	14.5	ดี	12	17	ดีมาก
3	16	ดีมาก	13	18	ดีมาก
4	18	ดีมาก	14	14.5	ดี
5	18.5	ดีมาก	15	15	ดี
6	15.5	ดี	16	16.5	ดีมาก
7	16	ดีมาก	17	17.5	ดีมาก
8	17	ดีมาก	18	17.5	ดีมาก
9	18	ดีมาก	19	19	ดีมาก
10	18.5	ดีมาก	20	20	ดีมาก
รวม	$\bar{x}$	**16.95**	**แปลผล**	**ระดับ**	**ดีมาก**

จากตารางที่ 4 พบว่า คะแนนเฉลี่ยของผู้ทดสอบการฮาฟดรอป มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 16.95 อยู่ในระดับ ดีมาก

ตารางที่ 5 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการทดสอบทักษะลูกวางกีฬาเปตองที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นการฮาฟทั้งฉบับ กับกลุ่มตัวอย่าง

รายการทดสอบ	N	r	p
ทั้งฉบับ	20	.846**	.000

จากตารางที่ 5 พบว่า แบบวัดทักษะการฮาฟทั้งฉบับที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าระดับนัยสำคัญที่ระดับ 0.5 (r = .846)

THAI JOURNAL OF HEALTH, PHYSICAL EDUCATION AND RECREATION
ISSN: 3027-8406 (Online)
Vol. 50 No. 3 September - December, 2024

ตารางที่ 6 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการทดสอบทักษะลูกวางกีฬาเปตองที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น การสไลด์ทั้งฉบับ กับกลุ่มตัวอย่าง

รายการทดสอบ	N	r	p
ทั้งฉบับ	20	.888**	.000

จากตารางที่ 6 พบว่า แบบวัดทักษะการฮาฟทั้งฉบับที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าระดับนัยสำคัญที่ระดับ 0.5 (r = .888)

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นเรื่องการพัฒนาแบบวัดกีฬาเปตองลูกวางขั้นพื้นฐานสำหรับนักกีฬาเปตองจังหวัดพระนครศรีอยุธยา จากผลการวิจัยพบประเด็นสำคัญที่นำมาอภิปรายผล ดังนี้

ผลการตรวจค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ IOC เรื่องเรื่องการพัฒนาแบบวัดกีฬาเปตองลูกวางขั้นพื้นฐานสำหรับนักกีฬาเปตองจังหวัดพระนครศรีอยุธยา พบว่าค่า คำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index Item-Objective Congruence: IOC) ด้วยวิธี Rovinelli & Hambleton มีค่าเท่ากับ 1.00 แสดงให้เห็นว่าผลจากการให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญการวางทั้ง 5 ท่านเห็นไปทางเดียวกันว่าแบบวัดทักษะกีฬาเปตองนั้นสามารถใช้ทดสอบได้ ซึ่งสอดคล้องกับ บุญชม ศรีสะอาด (2545) ได้กล่าวไว้ว่า ค่าดัชนีความสอดคล้องที่แสดงถึงความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ต้องการวัด มีค่า (IOC) มีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ถือเป็นแบบทดสอบที่มีความเที่ยงตรง เพราะวัดตามวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ต้องการวัดจริง แต่ถ้ามีค่าดัชนีความสอดคล้องต่ำกว่า 0.5 ถือเป็นแบบทดสอบที่ต้องตัดทิ้งหรือแก้ไขใหม่ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ และ มณีพร โชติไสว (2563) ผลของโปรแกรมการฝึกร่วมที่มีต่อความแข็งแรงของกล้ามเนื้อและความแม่นยำของทักษะการเสิร์ฟลูกมือบนในกีฬาวอลเลย์บอล พบว่าโปรแกรมปการฝึกร่วมที่มีต่อความแข็งแรงของกล้ามเนื้อและความแม่นยำของทักษะการเสิร์ฟลูกมือบนในกีฬาวอลเลย์บอล มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน พิจารณาความของแบบทดสอบกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยคำนวณหาค่าดัชนีความสอดล้อง(Index of Item-Objective Congruence: IOC) ด้วยวิธี Rovinelli & Hambleton ได้เท่ากับ 1.00 สุรวุฒ พิณมณี (2564) ผลการวิจัยพบว่า โปรแกรมการฝึกการยิงประตูของกีฬาบาสเกตบอลหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อ (Content validity) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน พิจารณาการยิงประตูของกีฬาบาสเกตบอลตามวัตถุประสงค์ โดยคำนวณหาค่าดัชนีความสอดล้อง (Index of Item-Objective Congruence : IOC) ด้วยวิธี Rovinelli & Hambleton ได้เท่ากับ 0.90 อนุรักษ์ ปักการะนัง (2565) ผลการสร้างเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาปันจักสีรัต โดยให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน พิจารณา

ทักษะการร่ายรำปันจักสีรัตตามวัตถุประสงค์จำนวน 8 รายการ โดยคำนวณหาค่าดัชนีความสอดล้อง (Index of Item-Objective Congruence : IOC) ด้วยวิธี Rovinelli & Hambleton ได้เท่ากับ 0.95

ผลการหาคุณภาพแบบวัดทักษะกีฬาเปตองลูกวางขั้นพื้นฐาน โดยใช้วิธีการให้คะแนนจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 2 ท่าน หาค่า t โดยวิธีการสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สันมีค่าเฉลี่ยแบบทดสอบการวางแบบสไลด์ r = .877** การวางแบบฮาฟ มีค่า r = .926** ซึ่งอยู่ในระดับดี ซึ่งสอดคล้องกับ(จอห์นสัน และเนลสัน (Johnson B.L. and J.K. Nelson, 1986) กล่าวว่า แบบทดสอบที่ดีควรมีลักษณะ ดังนี้ 1. ความเที่ยงตรง (Validity) หมายถึง ความสามารถวัดในสิ่งที่ต้องการวัด 2. ความเชื่อมั่น (Reliability) หมายถึง แบบทดสอบมีความแน่นอนในการวัดโดย ผู้รับการทดสอบ ทดสอบหลายครั้งก็ได้ผลเช่นเดิม 3. เกณฑ์ปกติ (Norms) หมายถึง ข้อมูลที่ใช้เพื่อเป็นตัวแทนของประชากรเฉพาะกลุ่ม 4. ความเป็น ปรนัย (Objectivity) หมายถึง แบบทดสอบมีความเป็นมาตรฐานแน่นอน แจ่มชัดในการดำเนินงาน และการให้คะแนน เมื่อมีผู้วัดหลายคนก็ได้คำตอบหรือคะแนนเท่ากัน เกรียงไกร รอดปัญญา(2559) ความเป็นปรนัย ของแบบทดสอบทักษะกีฬาเปตองสำหรับนักศึกษา สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขต ชลบุรี ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากผู้ประเมิน 5 ท่าน โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ พบว่า ความเป็นปรนัยของแบบทดสอบ การโยนลูกเลียดเกาะแก่นแบบนั่ง มีค่าเท่ากับ .80 การโยนลูกเลียดเกาะแก่นแบบยืน มีค่า เท่ากับ .80 การโยนลูกตี มีค่าเท่ากับ .90 และรวมทักษะทั้ง 3 รายการมีค่าเท่ากับ .83 อยู่ในเกณฑ์ยอมรับ สรุปได้ว่า การทดสอบทักษะกีฬาเปตองสำหรับนักศึกษา สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชลบุรี ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเป็นปรนัยอยู่ในเกณฑ์ยอมรับได้ เมื่อเปรียบเทียบกับ Kirkendall และคณะ (1981: 57-64) มีค่า ความเป็นปรนัยอยู่ในเกณฑ์สูงมาก การที่แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเป็นปรนัยของแบบทดสอบทุก รายการอยู่ในระดับดีมากอาจเนื่องมาจากผู้ ประเมินทั้ง 2 ท่านที่ทำการประเมินมีความเชี่ยวชาญและ แบบทดสอบที่สร้างขึ้นมีวิธีการให้คะแนนที่ง่ายและไม่ซับซ้อนยุ่งยาก กัญญารัตน์ ทองวิลัย (2566) ได้ทำการศึกษาเรื่องการสร้าง แบบทดสอบทักษะเทเบิลเทนนิส ผลวิจัยพบว่า แบบทดสอบทักษะกีฬาเทเบิลเทนนิสที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเชื่อมั่นใน ระดับสูงทุกรายการทดสอบโดยแบบทดสอบสำหรับเพศชายมีค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ.995, .980, .980, และ .993 ตามลำดับ และแบบทดสอบสำหรับเพศหญิงมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ .993, .983, .980, และ .993 ตามลำดับ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 บัวชมพู ชวนนุสรณ์ชัย (2565) ได้ทำการสร้างแบบทดสอบความคล่องแคล่วว่องไวสำหรับนักกีฬาเทเบิลเทนนิส ผลวิจัยพบว่า โดยการนำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นกับแบบทดสอบมาตรฐาน Edgren Side-Step Test มาคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน ค่าที่ได้เท่ากับ 0.50 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ยอมรับได้ นำผลการทดสอบความคล่องแคล่วว่องไวที่ผู้วิจัย

สร้างขึ้น ครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 มาคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้ โดยใช้วิธีของเพียร์สัน ค่าที่ได้เท่ากับ 0.78 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ยอมรับได้

ผลการศึกษาแบบวัดทักษะกีฬาเปตองลูกวางขั้นพื้นฐานสำหรับนักกีฬาเปตอง ได้ใช้ทดสอบกับกลุ่มนักกีฬาจังหวัดพระนครศรีอยุธยาโดยใช้วิธีการทดสอบ 2 ครั้ง โดยใช้ผู้เชี่ยวชาญในการให้คะแนน 2 ท่าน โดนหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน โดยเว้นระยะการทดสอบ 3 วันเพื่อทดสอบการวางแบบฮาฟดรอปและการสไลด์ ลูกเปตอง ซึ่งผลการศึกษาแบบวัดทักษะกีฬาเปตอง ทั้ง 2 ฉบับ อยู่ในระดับดีมากสามารถนำไปใช้ ซึ่งแบบวัดการสไลด์มีค่า r = .888 แบบวัดการฮาฟดรอปมีค่า r = .846 และทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างแบ่งแยกระดับตามเกณฑ์มีดังนี้มีค่าเฉลี่ยแบบไลด์ 17.25 และแบบฮาฟดอรป 16.95 ซึ่งอยู่ในระดับดีมาก ซึ่งสอดคล้องกับ (Davies I. K., 1971) รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวีส์ที่ช่วย ส่งเสริมการเรียนรู้ทักษะย่อย ๆ จำนวนมากการฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อย ๆ เหล่านั้นได้ ก่อนแล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จได้ดีและรวดเร็ว) ล้วน สายยศและอังคนา สายยศ (2539) ได้กล่าวถึง ค่าความเชื่อถือได้ ว่าเป็นเครื่องมือ แสดงอย่างหนึ่งเมื่อนำไปใช้วัดแล้วนำมาวัดอีก ก็จะได้ค่าเท่าเดิม แสดงว่าแบบทดสอบนั้นมีค่าความเชื่อมั่นสูง นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับ บุญส่ง โกสะ (2542) กล่าวถึง ความเชื่อถือได้ว่า เมื่อทำการวัดแล้วผลที่ได้จากการวัดมีความเหมือนกันหรือใกล้เคียงกันไม่มีความแตกต่างในทุกครั้งก็แสดงว่ามีความเชื่อถือได้ 3 อนงค์ รักษ์วงศ์ (2565) แบบทดสอบทักษะกีฬาเปตอง สำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) และหาค่าคะแนน “ที” (score) ผลการวิจัย พบว่า แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นทั้ง 4 รายการ มีค่าความเที่ยงตรงเท่ากับ 0.94, 0.98, 0.90 และ 0.96 ตามลำดับ ค่าความเชื่อถือได้ เท่ากับ 0.93, 0.92, 0.91 และ 0.87 ตามลำดับ สำหรับค่าความเป็นปรนัย เท่ากับ 0.97, 0.92, 0.95 และ 0.97 อยู่ในเกณฑ์ดีถึงดีมาก และได้เกณฑ์ปกติทักษะกีฬาเปตองสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง เห็นได้ว่าแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีคุณภาพและใช้ทดสอบกับนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีได้ ณัฐวิชช์ รุกขชาติ (2564) การพัฒนาทักษะการรับ-ส่งบาสเกตบอลสองมือระดับบอกโดยใช้ โปรแกรมการฝึกของนักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสุขุมนวพันธ์อุปถัมภ์ ปีการศึกษา 2563 มีค่าความเชื่อมั่นด้วยการทดสอบซ้ำ เท่ากับ 0.90 เมื่อเปรียบเทียบผลของการรับ - ส่งบาสเกตบอลสองมือระดับบอกของนักเรียนชายระดับชั้น มัธยมศึกษา ปีที่ 3 โรงเรียนสุขุมนวพันธ์อุปถัมภ์ ปีการศึกษา 2563 ระหว่างก่อนการฝึกและหลังการฝึกมีความแตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะการวิจัย

จากผลการวิจัยเรื่องการพัฒนาแบบวัดกีฬาเปตองลูกวางขั้นพื้นฐานสำหรับนักกีฬาเปตองจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ผู้วิจัยได้มีข้อเสนอแนะ เพื่อนำผลการวิจัยไปใช้ และ เพื่อนำการวิจัยครั้งต่อไปมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะเพื่อทำการวิจัยครั้งต่อไป

1. ให้ผู้ฝึกสอนกีฬาเปตองและครูที่สอนกีฬาเปตองสร้างแบบวัดทักษะกีเปตองการวางขั้นสูงเช่นทักษะการดรอปการปั่นลูกหมุนซ้าย และขวา

2. ให้ผู้ฝึกสอนกีฬาเปตองแบบวัดทักษะกีเปตองในรูปแบบการตี หรือ การยิงลูกเปตองในรูปแบบต่าง ๆ

เอกสารอ้างอิง

กัญญารัตน์ ทองวิลัย. (2566). *ผลการฝึกการเสิร์ฟ ลูกเทเบิลเทนนิสแบบหลังมือที่มีผลต่อทักษะการเสิร์ฟ ลูกเทเบิลเทนนิสแบบ หลังมือของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปี ที่ 3 โรงเรียนบางกะปิปีการศึกษา 2565.* โครงการวันวิชาการคณะพลศึกษา นวัตกรรมสุขภาพและกีฬา ครั้งที่ 5 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ องค์รักษ์: 122 – 128.

เกรียงไกร รอดปัญญา. (2559). *การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาเปตองสำหรับนักศึกษา สถาบันการพลศึกษาวิทยาเขตชลบุรี.* การประชุมระดับชาติครั้งที่ 3 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2237 – 2245.

ณัฐวิชช์ รุกขชาติ. (2564). *การพัฒนาทักษะการรับ-ส่งบาสเกตบอลสองมือระดับบอกโดยใช้โปรแกรมการฝึกของนักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสุขุมนวพันธ์อุปถัมภ์ ปีการศึกษา 2563.* การนำเสนอผลงานวิจัยของนักศึกษาสาขาการศึกษา ระดับปริญญาตรี ครั้งที่ 3 คณะครุศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา: 2204-2213.

บุญชม ศรีสะอาด. (2545). *การวิจัยเบื้องต้น.* (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาสน์.

บุญส่ง โกสะ. (2542). *วิธีวิจัยทางพลศึกษา.* กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

บัวชมพู ชวนนุสรณ, นาทรพี ผลใหญ่ และวิชาญ มะวิญธร. (2565). การสร้างแบบทดสอบความคล่องแคล่วว่องไวสำหรับนักกีฬาเทเบิลเทน. *วารสารสุขศึกษา พลศึกษา และสันทนาการ, 48*(2), 261-271.

พิศิษฐ์ ไตรรัตน์ผดุงผล และอรนุช ตระกูลแสงอุษา. (2531). *คู่มือกีฬาเปตอง.* (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์.

มณีพร โชติไสว. (2563). *ผลของโปรแกรมการฝึกร่วมที่มีต่อความแข็งแรงของกล้ามเนื้อและความแม่นยำของทักษะการเสิร์ฟลูกมือบนในกีฬาวอลเลย์บอล.* ปริญญาศิลปะศาสตร์มหาบัณฑิต (พลศึกษา) สาขาวิชาพลศึกษา ภาควิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2539). *เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้.* กรุงเทพฯ: ภาควิชาการวัดผลและการวิจัยการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สุรวุฒ พิณมณี. (2564). *การพัฒนาโปรแกรมการฝึกยิงประตูกีฬาบาสเกตบอลของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดลาดพร้าว ปีการศึกษา 2563.* การนำเสนอผลงานวิจัยของนักศึกษาสาขาการศึกษา ระดับปริญญาตรีครั้งที่ 3 คณะครุศาศตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา: 2237-2244.

เสรี ทองเลิศ. (2536). *การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาระดับมหาวิทยาลัย.* ปริญญาศิลปะศาสตร์มหาบัณฑิตพลศึกษา สาขาวิชาพลศึกษา ภาควิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อเนก ภูก๊ก. (2559). *คู่มือผู้ฝึกสอนกีฬาเปตอง.* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: การกีฬาแห่งประเทศไทย.

อนงค์ รักษวงศ์. (2565). การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาเปตองสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี. *วารสารศิลปะศาสตร์ มทร. ธัญบุรี, 3*(1), 90-100.

อนุรักษ์ ปักการะนัง, รายาศิต เต็งกูสุลัยมาน และกรรวี บุญชัย. (2565). การสร้างเกณฑ์การประเมินทักษะกีฬาปันจักสีลัตสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. *วารสารสุขศึกษา พลศึกษา และสันทนาการ, 48*(1), 218-225.

Davies I. K. (1971). *The Management of Learning.* London: McGraw – Hill.

Johnson B. L. and J. K. Nelson. (1986). *"Basic Concept in Test Evaluation" Practical Measurement for Evaluation in Phisical Education.* Minnesota: Burgess internation Group Inc.

Kirkendall, D.R., J.J. Gruber and R.E. Johnson. (1981). *Measurement and Evaluation for Physical Education. Champaign.* Illinois: Human Kinetics Publishers.

Mathew, N.P. and C.R. Jensen. (1973). *Measurement and Statistics in Physical Education.* Belmont: Wadsworth. s.